



# Zborové listy

## **Z obsahu:**

Slovo na tento mesiac  
Nedeľa v Smižanoch  
Dni radosti, dni žiaľu  
Kornel

Annáš, Kaifáš, Pilát a Judáš I.  
Detská rubrika





## *Slovo na tento mesiac*

### **Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi?**

*Lk 24,5*

Muži v skvejúcom rúchu pri Ježišovom hrobe nedávajú otázku iba ženám, ale aj nám: Nehľadáme Ježiša práve tam, kde sa nedá nájsť? Medzi mŕtvymi náboženstvami sveta, medzi mŕtvymi názormi ľudí, možno podobným tomu obrazu, ako bolo Ježišovo telo zabalzamované, ovinuté pohrebnými obväzmi a pekne podľa poriadku uložené do hrobu. Aby tam – ako všetci mŕtvi – spočívalo.

Človek urobil s Ježišom to, čo robí so všetkými ľuďmi, ktorí zomrú. Lenže s tým, ktorý povedal: Nech mŕtvi pochovávajú svojich mŕtvych! (Mt 8,22) sa takto naložiť v žiadnom prípade nedá. On nepatrí na stranu smrti, ale - aj ako dočasne mŕtvy - len na stranu života, lebo život nie je len v ňom, ale sám je životom. Zdrojom života sveta a každého človeka.

Kto teda pochoval Ježiša? Živý či mŕtvy človek? Tí dvaja muži pri hrobe apelujú na jeho slová a na ľudskú pamäť: že toto sa s ním muselo udiť, ale že vstane z mŕtvych. Apoštol Peter prízvukuje na Letnice, že hoci bol rukami zločincov pribitý na kríž: „Boh ho vzkriesil a zbavil ho bolesti smrti, ako ani nemohol zostať v jej moci“ (Sk 2,24). Pridáva sa aj autor epištoly Židom Pavol: „Lebo kvôli Božej milosti musel okúsiť smrť za všetkých“ (Žd 2,9).

Človek má sklon hľadať mŕtveho medzi mŕtvymi. A aj nájde – iba mŕtveho. Čosi, čo ho nemôže posunúť k životu, čo mu nemôže dať pravý život. A práve ten vytryskol len odtiaľto – z hrobu, v ktorom ležal tri dni a tri noci mŕtvy Tvorca života. Knieža života. A toho môžeš aj ty hľadať, máš hľadať a toho môžeš aj nájsť. Hoci si v sebe prišiel k nemu ako k mŕtvemu, aby si mu nejako poslušil, môžeš sa s ním stretnúť ako so živým Pánom. Keď uveríš tomu, čo sám povedal o sebe. O svojej smrti pre teba, o svojom vzkriesení kvôli tвоеj „spravodlivosti pred Bohom“ (2K 5,21).

Mŕtvy človek chce robiť aj dnes rôzne náboženské úkony, nedovolí však Bohu, aby sa v ňom udial jeho, Boží výkon – v pohľade na Pána Ježiša, ktorý bol skutočne mŕtvy a hľa, je živý na veky vekov. Ale môžeš to počuť aj inak: aj ty si bez stretnutia s Ježišom Kristom tým vzkrieseným „mŕtvy vo vinách a hriechoch“ (Ef 2,1). Ale práve teraz, potom, čo sa aj tebe Ježiš dal poznať ako živý Pán, môžeš byť novým stvorením – svetlom v Pánovi. (Ef 5,8)

Miroslav Bielik



## Nedeľa v Smižanoch

Predminulú nedeľu sme boli ako zbor pozvaní do stanice prešovského zboru, do Smižian. Keď bratia a sestry zo Smižian boli u nás v Košiciach, prežili sme s nimi veľmi srdečné spoločenstvo. Na návštevu sme sa tešili a dokonca pre mnohých z nás, návštevníkov, to bolo prvé oboznámenie sa s maličkým, ale živým stádočkom Božej cirkvi v Smižanoch. Prišli aj naši milí zo stanice Vítkovce.

Boli sme milo prijatí v smižianskej modlitebni, ktorá je urobená v dome Kleinovcov st. Na začiatku nedeľnej bohoslužby sme sa stíšili pred Pánom Bohom v modlitbách a chválach. Vypočuli sme si svedectvá sestry Bohuslavy Havrilovej a brata Olivera Straku, ktorí boli vyzvaní br. kazateľom, aby sa obzreli vo svojom duchovnom živote späť a podelili

sa s nami o bolesti aj radosti, ktoré prežívali

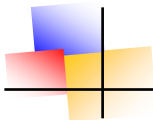
a prežívajú na úzkej ceste za Pánom Ježišom.

Náš spevokol zaspieval dve piesne, ktoré súznegli s predchádzajúcimi svedectvami – Zde ruce mé a Ty mojou silou si.



Hlavným pilierom kázne brata kazateľa bol **verš Filipanom 2,12 obsahujúci výzvu, aby sme s bážňou a s trasením pracovali na svojom spasení**. Br. kazateľ nám pripomenul, ako sa má meniť pod vplyvom Pána Boha náš duchovný charakter.

Po veľmi dobrom obede a spoločných rozhovoroch sme ešte zaspomínali na staré časy pri mládežníckych pesničkách rokov dávno minulých. Každý si mohol vybrať svoju obľúbenú pieseň. Je pravda, že niektorí si vyberali častejšie. Spoločné poobedie sme ukončili modlit-



bami. V Smižanoch nám bolo dobre, cítili sme sa ako doma. Cítili sme nielen Božiu prítomnosť, ale aj naozajstné priateľstvo.

H.Ž.



v každej situácii.)

Ani som netušila a 21. marca, teda moje narodeniny som oslávila na návšteve v Smižanoch. Nena- padlo by mi, že aj tak- to môžem stráviť môj narodeninový deň. Bol iný, ale zároveň veselý a zaujímavý. Mali sme tam besiedku, ktorá bola o polovicu menšia ako naša, ale bola veľmi útulná. Páčilo sa mi na nej, že sme tam spievali rôzne pesničky a to, že tam bolo veľa detí. My deti z Košíc aj deti zo Smižian sme mali radosť v srdciach, lebo stále bol pri nás Pán Ježiš. (Témou besiedky bola modlit- ba, sila modlitby, jej význam a použitie

Radka Straková

## *Dni radosti, dni žiaľu*

V živote človeka sú obdobia, keď sa cíti, akoby bol na rozbúrenom mori. Vlny raz dvíhajú do výšok radosti, inokedy zase sťahujú do hĺbok bolesti. V živote nášho zboru tiež zažívame v poslednej dobe bolestivé, smutné udalosti. Po rozlúčke so sestrou Adkou sme sa 15. marca lúčili so synom nášho brata a sestry Bielikovcov, s Kornelom. V takýchto chvíľach naše nevedomé ľudské „PREČO“ kapituluje.



Môžeme len odovzdať všetko do rúk Pánových a v modlitbe sa pýtať, čo je možné urobiť na našej ďalšej spoločnej ceste.

V takýchto chvíľach sa k sebe primkýname, po čase však zase pokračujeme „vychodenými chodníkmi“ a dvierka medzi nami sa potichu zatvárajú. Nastáva znovu čas akejsi stagnácie a apatie. Je paradoxné, že v časoch totality mali ľudia k sebe akosi bližšie, spájali ich spoločný odpor proti útlaku, vonkajšiemu nepriateľovi. Dnes, v čase snád' až príliš neobmedzenej slobody, sa náš duchovný boj presúva na iné pole. Nepriateľov je mnoho – sú to naše vlastné necnosti a nedostatky. V totalite sme sa odnaučili právu a povinnosti vyslovovať vlastný názor a aj schopnosti otvorene a nezaújato diskutovať. Iný, odlišný názor vyvolával protiútok a tak zostali ľudia radšej ticho. Dnes si ešte stále nesieme dôsledky tohto obdobia. Bojíme sa vyjadriť svoj názor, často možno aj pre to, aby sme sa „nezviditeľňovali“ a neboli „tí zlí“. Mnohokrát radšej aj nekriticky chválime. Oboje však škodí jednotlivcom aj spoločstvu, nedostatky zostávajú „prikryté“ a môžu v pokoji prekviatať. Máme aj problémy hovoriť o tom, čo nás trápi, o našich bolestiach. Isteže, prevažne ide o veci veľmi osobné, ale asi sa bojíme súcitu, pokrivených úsudkov, možných špekulácií. Nechceme riskovať nepochopenie, takto však zostávajú mnohé veci nedoriešené.

Následkom sú naše predpojaté postoje, zbytočne sa do seba uzatvárame, stávame sa pasívnymi. Možno očakávame, že to, čo chceme alebo považujeme za potrebné vyriešiť, povie alebo urobí niekto druhý. Potom narastá reťazec našich sklamaní a odcudzujeme sa navzájom (ale predovšetkým sami sebe). To je však najspôľahlivejšia cesta k ľahostajnosti. K letargii, keď sa dni začínajú zlievať - už nie sú výšky ani hlbiny, farebnosť a svetlo sa vytrácajú, nastupuje beztvárá šed'. Vytráca sa aj radosť a časom už možno človek nedokáže ani precítiť hĺbku žiaľu. Srdce síce ešte bije pomerne spoľahlivo, ale beznádejne jednotvárne, bez vrúcneho citu. Možno preto prichádzajú snečné dni radosti a bolestné dni plné žiaľu – aby sme precitli.

Veľkonočné sviatky sú taktiež symbiózou žiaľu a radosti. Zamýšľame sa nad ľudskou nestálosťou a zradou, pripomíname si preliatie krvi Božieho syna na Golgote. Avšak po akte násilia prichádza skrze zmŕtvychvstanie Ježiša Krista radostná zvesť, že ľudská zloba nič nezmože proti Jeho láske, že aj naša vlastná nedokonalosť, slabosť, hriech nájdú odpustenia - ak dokážeme žiť v Duchu lásky a pravdy. My sa ale tej ozajstnej, odpúšťajúcej a obetavej lásky akosi bojíme, lebo sme zraniteľní. Bojíme sa vyjsť z tieňa odcudzenia a ľahostajnosti. No len vo svetle Kristovej lásky môžeme prežívať spoločne radosť aj bolesť, spoločne niesť tie najťažšie bremená, vzájomne sa posilňovať a obohacovať.

Kamila Motýľová



## Kornel

Kornel zomrel! Táto neuveriteľná správa zaskočila všetkých, ktorí ju počuli. Rozum už ju medzičasom musel prijať, ale srdce sa ešte stále zdráha. O to viac, že je to celé obklopené pre rozum záhadnými okolnosťami. Nikto z nás to nechápe...

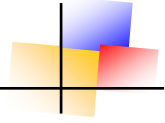
Kornel bol človek plný života. Kde bol on, tam veru reč nestála a vždy sa niečo dialo. Neustále sa pýtal a jeho otázky nenechávali nikoho na pochybách, že o veciach rozmýšľa. Bol samý žart, všetko vedel vtipne glosovať, niekedy až pričasto. Položil vážnu otázku, vypočul si odpoveď, chvíľu rozmýšľal, a potom to nejakým vtipom celé zhodil. Áno, nechcel, aby druhí videli do jeho vnútra. Mal problém sa otvoriť. S každým zo svojich mnohých kamarátov zdieľal len malú časť svojho ja. Akoby sa jeho život delil na množstvo malých políčok ohradených vysokými múrmi a každý z nás smel iba na jedno z nich.

A tak teraz len spätne, s námahou skladáme mozaiku jeho života z mnohých rozhovorov s rôznymi ľuďmi. S vedomím, že celý obraz nikdy nebudeme vedieť poskladať.

Hoci často vyzeral, akoby bral všetko na ľahkú váhu, intenzívne si hľadal svoju životnú cestu. V poslednom období bol takmer každý deň v nejakom kresťanskom mládežníckom spoločenstve a neustále konfrontoval rôzne názory a pohľady. Na našej mládeži bol usilovným dodávateľom tém. Chcel veciam prísť na kľb. Hľadal. Ale zároveň akoby stále nenachádzal to pravé. To sa prejavovalo aj v jeho štúdiu, kde začal a nedokončil dve vysoké školy. A tiež v podnikaní, kde stále skúšal niečo iné.

Bol tvorivým človekom. Už na gymnáziu sa stal členom dramatického krúžku pod vedením profesora Marcina, pre ktorý časom začal písať aj hry. V tejto činnosti pokračoval aj po skončení strednej školy, keď s tímom kamarátov vrátane profesora Marcina natáčali satirický seriál Living in Slovakia. Môžete si ho nájsť na Youtube.





Mal rád prírodu a rád spoznával nové veci. Presvedčiť ho na nejakú túru či výlet nedalo nikdy veľkú námahu. Zažili sme spolu naozaj veľa. Nemal problém vydržať, aj keď počasie nebolo ideálne. Určite nebol žiadna bábovka...

Nuž, ostáva v nás množstvo otázok. Na väčšinu z nich asi nedostaneme odpovede. Aspoň nie tu, na zemi. A práve tu a v tomto živote musíme veľakrát spoznávať, že láska bolí. Kornel nám bude tak veľmi chýbať. Ale darovanú ani prijatú lásku človek nemôže ľutovať. A preto sme Pánu Bohu vďační za čas, ktorý sme s ním mohli prežiť.

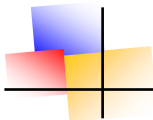
I.Ž.

## *Predstavujeme...*

**Jan Zahradníček**, český spisovateľ, básnik a prekladateľ (1905 – 1960). Pochádzal zo skromných roľníckych pomerov, po maturite študoval germanistiku a knihovníctvo. Zaradil sa medzi českých katolíckych básnikov a prekladateľov. V roku 1950 bol vo vykonštruovanom procese spolu s duchovnými odsúdený na 11 rokov žalára a ťažkých prác. Na príhovor J. Seiferta bol krátko pred smrťou prepustený, ale smel sa zdržiavať on a jeho rodina len v nariadenej obci. Básnická zbierka Znamenie moci vyšla posmrtno v roku 1969 z jeho pozostalosti. Dodatočne bol rehabilitovaný.

### **ZNAMENÍ MOCI**

Byla jich hrstka  
zrovna jako zrní v hlíně  
spravedlivých a milosrdných  
a touto setbou se obrozovala zem  
Vždycky tomu tak bylo  
Vždycky tomu tak bude  
Dál otvírá měsíc vaše temná ruka  
a cinká groš Jidášův  
cinkají mince, jež kupují prodejného  
jemuž se říká Lid  
a kořalka, která tekla  
pro pacholky Pilátovy, u dna ještě není  
Všechno hlasování  
děje se dosud mezi Kristem a Barabášem  
a už napřed je postaráno  
o výsledek týž



Ukřižuj! Ukřižuj!

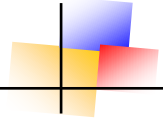
Nikdy se nedočkáte, že by Bůh nestál v slově  
a nějakým zvláštním a neslýchaným zásahem do hry  
dřív než se skončí  
o vlások zkrátit svobodu člověkovu  
Nesníží se k násilí a jeho pohled upřený z lidské blízkosti  
na každého z nás  
nezavře se ani neunaví v té trpělivosti plné slitování

Ach říkám vám, nechte už řečí o výrobě, nadvýrobě a podvýrobě  
Nechte už slov, jež sypou se suchá a tvrdá a jalová  
ten písek pouště světa, který nás v sobě pohřbívá  
Dejte si říci, za nějaký čas, nějaký krátký čas  
nebude po nich slechu, Nabuchodonozor se také jen letmo připomíná

A teď už je čas nejvyšší, abychom všichni ztichli a spát šla slova  
slova unavená, slova zmučená, slova znetvořená  
aby byla zapomenuta v tichu nesmírném  
aby utonula v nevýslovnou  
kde bychom je zas hledali s úpěním  
pravdivá, silná a plná kajícnosti  
pro katedrálnost věku, jež vidím blížít se  
pro dorozumění člověka s člověkem, a národa s národem  
pro dorozumění s Bohem, jenž stojí a čeká  
u dveří srdce tvého

Je to On  
v tmách hodiny třetí  
který byv vyzdvižen táhne všechno k sobě  
Málem ho přehlédli, jako ty jej přehlížíš v bližním svém  
ale dějiny se otrásají jeho mlčící přítomností  
a všechnen útěk je útěk před ním, všechna vzpoura je vzpoura  
proti Kříži  
tomuto trůnu jediné opravdové moci  
tomuto trůnu jediné opravdové moci nad světem





## *Voodoo vyhlásilo na Haiti vojnu evanjelíkálom.*

Duchovný predstaviteľ haitských vyznávačov voodoo Max Beauvoire vyhlásil vojnu evanjelíkálom. Predstaviteľ voodoo obviňuje evanjelíkálom, ktorí prinášajú na Haiti veľkú humanitárnu pomoc z toho, že ju využívajú na získavanie nových duší. Dokonca ich obviňuje z fyzického napadnutia. Podľa miestnej polície nikto nebol obvinený ani zatknutý. Toľko uviedla francúzska agentúra AFP.

Predpokladá sa, že približne polovica obyvateľov Haiti vyznáva náboženstvo voodoo (druh okultizmu), hoci mnohí z nich kombinujú svoju príslušnosť aj s iným, väčšinou kresťanským náboženstvom. Voodoo je úzko spojené s tamojšou kultúrou. Dokonca jeden z predstaviteľov voodoo viedol povstanie proti koloniálnej nadvláde v 18. storočí.

(Skrátené podľa Rádia 7)

## *Odpouštění*

Co odpouštění není?

- Není zapomenutím. Zapomenutí je čin špatné paměti, která zapomene na urážku (poškození atp.). Prostě to, co bylo (např. přestupek), vypadne z vědomí.
- Není pardonování, tj. odpuštění není všeobecnou amnestií, legálním (právním) prominutím (dluhu atp.).
- Není zavřením očí nad tím, co se stalo (snahou nevidět, co mi někdo udělal — to je do určité míry ospravedlněním toho, co se stalo).
- Není vyrovnáním škody, nahrazením či splacením dluhu, odškodněním. Kompenzace je ospravedlněním urážky, poškození atp.
- Není omluvou — omluva uznává, že jsi měl dobré důvody k tomu, co jsi mi udělal.
- Není popřením. To zahrnuje nechuť zabývat se tím, co se stalo (uznat urážku atp. za přestupek).
- Není smírem — smířčím řízením. Smírem se myslí znovunastolení původního (přátelského) vztahu.

Vina a odpuštění musí patřit k sobě. Odpuštění bez viny nezná nikdo, je to nesmysl. Ale vinu bez odpuštění potkáme často. Je to stav, kdy ten, kdo ublížil, i ten, komu bylo ublíženo, žijí v něčem, co otravuje život, co nedovoluje prožít radost, co člověka zaměstnává v mysli a ničí vztahy.

(podľa Brány)



## *Annáš, Kaifáš, Pilát Pontský a Judáš v súdnej epizóde s Pánom Ježišom Kristom*

Okolo roku 30 nášho letopočtu je zaslúbená zem Izraelitov vo zvláštnom kvase a nepokoji. Územie je pod nadvládou všemocného Ríma, na kráľovskom stolci sedí z ich vôle krutý Herodes a v krajine sú večné nepokoje a roztržky medzi židovskými náboženskými stranami farizejov, ktorí dbajú na prísne dodržiavanie predpísaných nariadení, a medzi zelótmi, ktorí sú nositeľmi odporu voči Rimanom, akoby na pokraji občianskej vojny. Krehká spoločenská rovnováha sa formálne udržiavala za cenu ústupkov až úplatkov Rímu prostredníctvom synedria, najvyššej kňazskej rady, kde sa každoročne striedal na jej čele veľkňaz. Do ovzdušia silnejúceho spoločenského útlaku a tým hrozby vypuknutia ľudového povstania prichádza Pán Ježiš Kristus so svojim poslanstvom dlho očakávaného Mesiáša, Syna Božieho. Jeho pôsobenie lásky a výzvy k pokániu borí vplyv veľkňazov a oslabuje ich spoločenské postavenie v rebríčku svetskej, aj keď lokajsky obmedzenej moci. Pán Ježiš na seba pútal čoraz viac priaznivcov a prinášal odpovede na páľčivé otázky života pozemského, ale hlavne večného. Ich odmietanie Božieho Syna a duchovná slepota sa rozbehla priamočiaro k podľa nich jedinému východisku ho umlčať, k jeho fyzickej likvidácii za každú cenu. A tu vystupujú na scénu z Písíem mená Kaifáš – toho roku najvyšší kňaz (udržal si svoje veľkňazstvo vďaka nečistým praktikám až 19 rokov, hoci to odporovalo židovským nariadeniam), jeho svokor Annáš, požívajúci všeobecnú vážnosť, ako jeho predchodca a skúsenejší sudca, Pilát Pontský, krutý rímsky miestodržiteľ a Judáš, zradca a jeden z učeníkov Božieho Syna. Postavy z dávneho, ale také blízke obrazom dnešných ľudí.

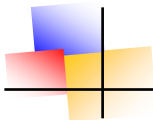
Pán Ježiš je zradou zajatý, učenici sa v strachu rozutekajú a apoštol Peter aj na svoje prekvapenie zaprie Pána 3-krát skôr, ako kohút zaspieva novému dňu. Zradou Judáša vedú zajatého Ježiša ešte nočnou tmou cez potok Kedron, okolo záhrad cez spiacie mesto, aby ho čím skôr postavili pred židovskú radu veľkňazov, ktorí sa už nevedia dočkať jeho súdu. Aby sa poistili a dnes by sme povedali neurobili procesnú chybu, zavedú ho najprv do domu Annáša, vodcu rodinného klanu, svokra najvyššieho sudcu Kaifáša. K nemu sa uchádzali mnohí o radu a Annáš musí byť pri jeho výsluchu, aby neskúsenejší Kaifáš neskôr neurobil chybu, lebo Ježiš musí byť odsúdený. Konajú pod tlakom. Blíži sa židovská Veľká noc a očakáva sa veľké stretnutie ľudu na sviatky. Rada – synedrium, akýsi židovský parlament, nemôže sám vynášať rozsudky trestu smrti, môže ich len kvalifikovane navrhovať rímskym miestodržiteľom. Zároveň aj Riman potreboval



rozsudok synedria. Pamätajú aj na slová Nikodéma, váženého učenca, ktorý im pred časom pripomenul, či je možné niekoho odsúdiť, ak nebol pred tým vypočúvaný a usvedčený. ( Ján 7/51). Kňazom išlo o preukázanie viny v dvoch rovinách. Pokiaľ sa im podarí dokázať, že sa Ježiš rúhal, Židia ho odsúdia. Ak nájdú presvedčivé dôkazy, že pripravoval aj vzburu, odsúdia ho s radosťou aj Rimania.

Skúsený Annáš sa veľmi snažil, aby vymámil z obžalovaného prerieknutie a priznanie o spiklenectve, ale Pán Ježiš mu odpovedal, že všetko hlásal verejne, v synagóge, kde sa schádzali Židia odvšadiaľ (J 18/20). V slovách Pána Ježiša nebol náznak hnevu, len trpezlivosť a láska. Rozhodná odpoveď Annáša umlčala, ale keď došli argumenty, použili hrubú silu a začali ho urážať, biť a potupovať. Ich počínanie bolo v rozpore so zákonmi, lebo Židia ctili podľa dnešného jazyka prezumpciu nevinoty a nesmelo sa ubližovať neodsúdenému. Pán sa nebránil. A kňazom sa hodilo, že ho ľud videl spútaného, potupovaného, krvácajúceho od bitky, lebo v tradičnej predstave Židov mal byť očakávaný Mesiáš mocný, prichádzajúci v nádhere, a preto ho vyzývali, aby teraz urobil zázrak a dokázal svoju božskú moc. Ale súčasťou ťažkého poslania Vykupiteľa bolo do konca ostať na zemi človekom. Jediná nádej sveta spočívala v tom, že sa Kristus podrobí a vydrží všetko, čo ešte ľudia na jeho ceste utrpenia vymyslia a dokonajú.

Kňazi si uvedomovali, že musia konať rýchlo, lebo počas veľkonočných zídění ľudu by sa zvesť o neprávosti na Ježišovi mohla rýchlo roznieť a aby sa jeho prívrženci nepostavili nakoniec na jeho obranu. Hoci nebol z ničoho u Annáša usvedčený, bol potupne spútaný a vedený do synedria a pred veľkňaza Kaifáša, kde sa mala dokonáť obžaloba, s ktorou by obstáli pred Rimanmi. Zatiaľ dôkaz viny nemali. Manipulovali ale s davom opätovne a utvrdzovali tradičnú predstavu, že tento spútaný slabý muž, jednoducho odetý bez svetskej slávy, predsa nemôže byť Kráľ, Mesiáš. Dbali aj na ustanovenie, že len vo dne možno vykonávať súd a posledná tma noci mala zakryť hanebnosť predvedenia pred veľkňazov v synedriu. Súdna rada sa zišla v súdnej sieni, ktorej predsedal Kaifáš, ktorý pokladal Ježiša za svojho súpera. Mal o jeho pôsobení podrobné správy a veľmi intenzívne si uvedomoval, že ak by ľud dlhšie načúval Ježišovi, oslabilo by to jeho vplyv a moc. Možno ho aj vnútorný hlas nabádal, že tento muž, plný pokoja a dôstojnosti je božská bytosť, ale pohrdanie prevládlo v jeho vedomí. Na výzvu, aby Ježiš predviedol jeden zo svojich zázrakov, nereagoval. Dokonca aj dav bol na rozpakoch, či tento človek môže byť súdený ako zločinec. Kaifáš mohol mať oprávnené obavy aj z toho, že ak Ježiš prehovorí, poukáže aj na neprávosti kňazov, ktoré boli verejne známe, a na ktoré Ježiš verejne v minulosti poukazoval.



V sieni muselo byť dosť svedkov, ktorí počuli, ako oprávnene na adresu kňazov hovoril ako o pokrytcoch a vrahoch. Ich svedectvo by zvrátilo Kaifášovu pozíciu a neobstálo by ako obžaloba pred Rimanmi, ktorým farizejská nadutosť bola trňom v oku. Ani svedectvá podplatených svedkov nestačili, lebo ich výpovede si protirečili. V počiatkoch svojho pôsobenia Pán Ježiš, keď čistil chrám od peňazomencov, vyhlásil, že nech zboria tento chrám a on ho za tri dni postaví. Vzťahovalo sa to však na Jeho telo, nie na budovu. (J2,19,21) Po prekrútení to mohlo obstáť aj pred Rimanmi, lebo chrám bola aj rímska pýcha, nakoľko sa podieľali na jeho výstavbe. Ježiš ďalej trpezlivo znášal prekrútené obvinenia a nevzniesol jedinú námietku. Bol ako Baránok vedený na porážku.

Až na Kaifášovu naliehavú otázku, skôr výkrik, či je on Mesiáš, odpovedal. Tu už nesmel mlčať, bol čas svedčiť, lebo bolo spochybnené Jeho postavenie voči Otcovi v nebi. Sám potvrdil, čo učil svojich učeníkov, že kto sa prizná k nemu, aj on sa k nemu prizná pred svojím Ocom. (Mt.10,32) Vedel, že je to jeho cesta k odsúdeniu, ale v kľúčovej otázke nemohol mlčať. Vtedy vyhlásil, že odteraz už sa veci obrátia a že Boží Syn bude po pravici Boha a že všetky skryté veci budú odhalené vo svetle Božej tváre a nad každým človekom bude vynesený súd podľa jeho skutkov. A tu padla kosa na kameň. Kaifáš, ako saducej svojou učenosťou a zameraním popieral učenie o vzkriesení. Bola napadnutá jeho vnútorná pýcha vlastnej neomylnosti a možno hrôzy. Kaifáš konal od tejto chvíle sčasti z presvedčenia a sčasti z hnevu. Miesto toho, aby pod vplyvom pravdy roztrhol svoje srdce a vyznal, že Ježiš je Mesiáš, roztrhol svoje rúcho na znamenie svojho odporu. (Mar.14,63) Chcel týmto ovplyvniť sudcov, ale odsúdil v skutočnosti sám seba na večnosť, aj symbolicky, pre svoje pôsobenie v kňazskej službe. Podľa Božieho zákona kňaz nesmel nikdy roztrhnúť svoj šat a za tento priestupok ho čakala smrť, lebo kňazské rúcho predstavovalo znak čistoty. Takýto kňaz sa považoval za odpadlíka a kňaz sa tak zriekol svojej služby.

Kaifáš sa priklonil k ľudskej tradícii a znevážil symbolicky službu Bohu. Vydal Božieho Baránka na smrť na kríži a nechal ho bitého a potupeného s nedokázanou vinou predviesť pred rímskeho miestodržiteľa Piláta Pontského.

(Pokračovanie v budúcom čísle.)

Spracovala D.K.



## *Muro, Murko!*

Takto volali naše vnúčatá Majko, Bianca a Zuzka na svojho kocúrika. Murka našli ešte maličkého na ulici. A ako to už býva, mačiatko po prvom nakŕmení sa už od dverí domu nepohlo. Deti sa o sivohnedo pruhovaného kocúrika so zelenými očami začali starať a dali mu meno Murko.

Kocúrik bol hravý, ale aj učentlivý. Keď si Majko kľakol na podlahu a sklonil hlavu, Murko pribehol a urobil čelom „baran – buc“ tak, ako to robia malé deti. No a občas bol aj smiešny. Raz tancoval „obradné tance“ (ako to už kocúry robievajú) okolo chytenej myšky. V radostnom šantení si ani nevšimol, že myška odcupkala popri plote do bezpečného úkrytu. Na záhrade sa bezhlavo preháňal bez rešpektu po tých najtenších halúzkach stromčekov a s nadšením sa vrhal a útočil na pracujúce ruky mamky Zuzky. Spravidla bol útok nečakaný a Zuzka sa preľakla.

Keď dorástol, bol vážnejší a keď Zuzka pracovala, vylihoval sniac sa na tráve vedľa nej. Ak postúpila pri práci ďalej, posunul sa za ňou aj on. Pravdaže, chodil aj na „výlety“, niekedy zmizol aj na niekoľko dní. Vždy sa však vrátil, niekedy aj s potrhaným kožuškom bojovníka. Najradšej však chodil na prechádzky. Dôstojne kráčal vedľa kočiaka či trojkoľky ako dobre vychovaný psík. Keď sa jeho „družina“ pristavila pri niekom na „kus reči“, poodišiel. Pokojnými zelenými očami všetko pozoroval a keď sa spoločnosť pohla, ihneď sa k nej pridal.

Po čase pribudlo do domu aj šteniatko jazvečika. Malý Bony mal spočiatku pred veľkým kocúrom rešpekt, ktorý sa časom úplne vytratil. Dospelý Muro strpel so vznešeným pokojom obhrýzanie uší, ba veru Bony si trúfol aj na pokrm v Murovej miske. Nuž veru kocúr a šteňa tvorili zaujímavý pár.

Potom sa stala smutná vec – Murko nešťastne prišiel o život. Všetkým bolo za ním veľmi ľúto a deti povedali, že takého múdreho a pekného kocúrika už nikdy mať nebudú, lebo Murko bol iba jeden – ich kamarát.

Je iste smutné, keď sa musíme rozlúčiť s niekým alebo s niečím, čo sme mali radi. Ale musíme byť vďační za to, že náš život bol o to krajší a bohatší. A naučiť sa vážiť si všetky Božie dary aj v čase, keď ich považujeme za samozrejmosť. Lebo ľudia sú už takí, že hodnotu množného spoznajú, až keď to stratia.

Život je zázrak, svet, ktorý vytvoril Boh, je nádherný. Každá rastlinka, strom, ker, zvieratko je nezameniteľnou a neoddeliteľnou súčasťou veľkého diela. Najmúdrejší vedci s úctou objavujú jeho princípy a zákonitosti. A my ostatní? My sa mu tešme, neničme ho a



---

chráňme ho. Ved' aj to najnepatrnejšie živé stvorenie je veľkým zá-  
zrakom.

Kamila Motýľová

## *Staršovstvo informuje*

- Uskutočnila sa revízia plynu. Požiarna technička po obhliadke budovy navrhla požiarne zabezpečenie v cene cca 280 €.
- Brat kazateľ sa zúčastnil na stretnutí hospodárov a správcov zborov.
- 25.-27.3. sa v Liptovskom Mikuláši uskutočnila teologická konferencia s D. Jackmanom. Materiály z nej by mali byť sprístupnené na webstránke cb.sk.
- Delegátmi na Konferenciu CB, ktorá sa uskutoční v Leviciach 30.4.-1.5., boli zvolení O. Straka a M. Liška, náhradníkom je M. Madáč.
- 23.-24. apríla by sa malo uskutočniť stretnutie vs. mládeží v Hermanovciach.
- Staršovstvo na návrh mládežníckeho teamu schválilo účasť nášho zboru na evanjelizačnej akcii Exit tour (v spolupráci s TC Kompas Žilina a košickými evanjelikálnymi zbormi) na jeseň tohto roku.

---

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

Len pre vnútornú potrebu.

Uzávierka nasledujúceho čísla je v piatok 23.04.2010 na redakčnej rade.

Za príspevky vopred ďakujeme.

Redakcia: M. Motýľ, br. kaz. Halža, Ľ. Straka, I. Zežula, M. Bielik, D. Klincková, K. Motýľová, J. Kleinová (grafika).

Web: <http://www.cbke.sk>



# Organizačné informácie

## **Pravidelné stretnutia:**

- ✚ **Nácvik spevu mládeže:** v nedeľu o 9.00 hod.  
v modlitebni
- ✚ **Nedeľné zhromaždenie:** o 10.00 hod. v modlitebni
- ✚ **Program pre deti** je každú nedeľu:  
besiedka: od 10.25 do 11.00 hod.
- ✚ **Besiedka – nácvik spevu:** v nedeľu počas besiedky

**Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.**

## **Kontakty:**

kancelária zboru: 055/622 5424; kaz. P. Halža 0907 927 590

**Služba pri ozvučení:** Ján Havrila

**Služba prekladu kázne:** Daniel Liška



## **Modlitebné podnety:**

- ❖ Za programy v mesiaci apríl
- ❖ Za konferenciu v Leviciach
- ❖ Za stretnutie mládeže v Hermanovciach
- ❖ Za stretnutie staršovstiev v Prešove
- ❖ Za misiu doma i v zahraničí.
- ❖ Za bratov a sestry, za chorých, za rodiny s deťmi.
- ❖ Za duchovne budovanie a rast zboru
- ❖ Za svedecký život blížnym
- ❖ Za pracovníkov zboru
- ❖ Za mládež, dorast a deti v zbere



## *Program na mesiac apríl*

1.	Št	18:15 Spoločenstvo viery pri pamiatke na poslednú Pánovu večeru
2.	Pi	15:00 Zastavenie zboru na Veľký piatok
3.	So	
4.	Ne	10:00 Zhromaždenie na Veľkonočnú nedeľu (br. I. Žežula, kaz. P. Halža)
5.	Po	17:00 Vítkovce
7.	Št	17:30 Schôdza staršovstva
8.	Št	18:15 Biblická hodina (kaz. P. Halža)
9.	Pi	
10.	So	9:30 Zborová biblická škola
11.	Ne	10:00 Zhromaždenie (br. M. Madáč, kaz. P. Halža) 18:00 Modlitby 18:00 Michaľany
12.	Po	17.30 Mládež ; 17:00 Biblická skupinka
13.	Ut.	
15.	Št	18:15 Biblická hodina (kaz. P. Halža)
16.	Pi	
17.	So	9:00 Stretnutie staršovstiev v Prešove
18.	Ne	10:00 Zhromaždenie (br. M. Bielik, kaz. P. Halža) 16:00 Stretnutie rodín
19.	Po	17.30 Mládež; 17:00 Biblická skupinka
20.	Ut	
22.	Št	18:15 Biblická hodina (kaz. P. Halža)
23.	Pi	Východoslovenské stretnutie mládeže v Hermanovciach
24.	So	Východoslovenské stretnutie mládeže v Hermanovciach 9:30 Zborová biblická škola
25.	Ne	10:00 Zhromaždenie (br. J. Vaščák, kaz. P. Halža)
26.	Po	17:30 Mládež; 17:00 Biblická skupinka
29.	Št	18:15 Biblická hodina (kaz. P. Halža)
30.	Pi	Konferencia CB na Slovensku v Leviciach
1.	So	Konferencia CB na Slovensku v Leviciach
2.	Ne	10:00 Zhromaždenie (br. D. Klein, kaz. P. Halža) Spoločenstvo viery na pamiatku ukrižovaného Krista 18:00 Modlitby

Zmena programu vyhradená.